

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. május 22.

**„Hiszek az egy, szent,
katolikus és apostoli Anyaszentegyházban”**

Kedves Testvérek!

A Krédóban közvetlenül a Szentlélek megvallása után mondjuk: „Hiszek az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházban”. Mély összefüggés van e két hitigazság között, mert a Szentlélek élte és vezeti az Egyházat. Szentlélek állandó jelenléte és tevékenysége nélkül az Egyház életképtelen lenne, és nem tudná megoldani a feltámadott Jézus által rábízott feladatot, hogy menjen és tegye tanítvánnyá az összes népet (vö. *Mt 28,18*).

Az evangelizálás az Egyház küldetése; nem csak egyeseké, hanem az enyém, a tiéd, mindannyiunk küldetése. Pál Apostol így kiáltott: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!” (*IKor 9,16.*) Mindegyikünknek hirdetni kell az evangéliumot, elsősorban az életünkkel! VI. Pál hangsúlyozta, hogy „az evangelizáció az Egyház sajátos kegyelme és hivatása, legmélyebb identitása. Azért létezik, hogy hirdesse az evangéliumot!” (Evangelii nuntiandi, 14. p.).

Ki az evangelizáció igazi motorja életünkben és a Egyházban? VI. Pál világosan megmondja: „Ma éppen úgy, mint az Egyház kezdetén, Ő, a Szentlélek tevékenykedik az evangélium minden hirdetőjében, aki engedi, hogy birtokába vegye és vezérelje. A Szentlélek sugalmazza azokat a szavakat, amelyeket az ember magától nem tudna megtalálni, s ugyanakkor a hallgató lelkét is felkészíti, hogy nyitott legyen az Örömhír és a hirdetett Ország befogadására.” (uaz, 75. p.)

Az evangelizációhoz tehát félelem nélkül ki kell tárulnunk a Szentlélek előtt, bármit kér tőlünk, és bárhová vezérel. Bízunk Benne! Ő képessé tesz arra, hogy megéljük hitünket és tanúságot tegyünk róla, és megvilágosítja azok szívét, akikkel találkozunk. Ez a Pünkösdi nagy tapasztalata: a Cönakulumban Máriával együtt imádkozó Apostoloknak „szétszórt lángnyelvek jelentek meg, és leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket.” (*ApCsel 2,3–4.*)

Miután leszállott az Apostolokra, a Szentlélek kivitte őket a teremből, ahová félelmükben bezárkóztak, kivitte őket önmagukból, és „Isten nagy tettei” hirdetőivé és tanúivá formálta át őket (*2,11*). Ezt a Szentlélek által létrehozott átalakulást tapasztalta „az ég alatt minden népből jött” sokaság, akik összefutottak arra a helyre (*2,5*), mert az Apostolok beszédét mindenki a saját anyanyelvén hallotta (*2,6*).

Ez az evangélium hirdetését éltető és vezérlő Szentlélek tevékenységének első nagy hatása: az egység, a közösség. A bibliai elbeszélés szerint Babelben kezdődött a nyelvzavar és a népek szétszóródása, az emberi gőg és büszkeség következménye, mert az ember a saját erejével, Isten nélkül akart építeni „várost és égig érő tornyot” (*Ter 11,4*). Pünkösdkor ennek a megoszlásnak lett vége. Nincs többé istenellenes gőg, sem egymással szembeni elzárkózás, hanem kitarulás van Isten felé, az emberek kilépnek magukból, hogy hirdessék Isten Igéjét: új nyelv szólal meg, a Szentlélek által a szívekbe árasztott szeretet nyelve (vö. *Róm 5,5*); ezt a nyelvet mindenki megértheti, s amit megértettek, azt minden kultúrában és minden életállapotban meg lehet valósítani.

A Szentlélek nyelve, az evangélium nyelve a közösség nyelve, amely arra hív, hogy emelkedjünk felül az elzárkózáson és közömbösségen, a megoszlásokon és szembenállásokon. Mindegyikünknek föl kellene tennie magának a kérdést: engedem-e, hogy a Szentlélek vezessen, hogy az életem és hívő tanúságtétele az egységről és a közösségről szóljon? Az evangéliumot, a megbékélés és a szeretet szavait viszem-e abba a környezetbe, amelyben élek?

Olykor úgy tűnik, ma is megismétlődik az, ami Babelben történt: megoszlások, értetlenségek, versengések, irigységek, önzések. Mit teszek én a saját életemben? Egységet teremtek magam körül? Vagy megoszlást támasztok fecsegéssel, kritikával, irigységgel? Mit teszek? Gondolkodjunk el ezen! Az evangéliumot hirdetni azt jelenti, hogy elsőként mi valósítjuk meg a kiengesztelődést, a megbocsátást, a békét, az egységet és szeretetet, amelyeket a Szentlelket ajándékoz nekünk. Emlékezzünk Jézus szavára: „Arról fogják megismerni, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel lesztek egymás iránt” (*Jn 13,34–35*).

Egy másik mozzanat: Pünkösöd napján Péter, betelve Szentlélekkel fölállt „a tizeneggyel”, és „hangos szóval” (*ApCsel 2,14*), „bátran” (*2,29*) hirdette Jézus örömhírét, aki életét adta üdvösségünkért, s akit Isten feltámasztott a halálból. Íme, a Szentlélek tevékenységének egy újabb hatása: a bátorság, amellyel Jézus evangéliumának újdonságát hirdetjük mindenkinek, bátran, fennhangon, mindig és mindenütt.

Ez történik ma is az Egyház által és mindegyikünk által: a Pünkösöd tüzeből, a Szentlélek tevékenységéből a küldetésnek mindig új energiái fakadnak, új utak nyílnak az üdvösség üzenetének hirdetésére, új bátorság fakad az evangelizációhoz. Soha ne zárkózunk el ezen isteni tevékenység elől! Alázattal és bátran éljük meg az evangéliumot! Tanúskodjunk arról az újdonságról, reményről és örömről, amelyet az Úr hoz az életünkbe. Érezzük „az evangélium hirdetésének édes és erősítő örömét” (*Evangélii nuntiandi*, 80. p.). Mert az evangelizáció, Jézus hirdetése örömmel tölt el; ezzel szemben az önzés elkeseit, elszomorít, a mélybe húz; az evangelizáció fölemel.

Már csak egy harmadik mozzanatot szeretnék kiemelni, de ez különösen fontos: az új evangelizációnak, az evangéliumot hirdető Egyháznak mindig az imádságból kell kiindulnia: kérni kell, mint az Apostolok a cönakulumban, a Szentlélek tüzeit. Csak az Istennel való intenzív, hívő kapcsolat teszi lehetővé, hogy kilépjünk zárkózottságunkból és bátran hirdessük az evangéliumot. Imádság nélkül a tevékenységünk üressé válik; igehirdetésünknek nincs lelke, ha Szentlélek nem élteti.

Kedves Barátaim! XVI. Benedek szava szerint az Egyház „ma különösen érzi a Szentlélek szelét, aki segít és mutatja nekünk a helyes utat; így új lelkesedéssel indulunk útnak és adunk hálát az Úrnak”. (Beszéd a Püspöki Szinodus résztvevőikhez 2012. X. 27én)

Újítsuk meg minden nap a Szentlélek tevékenységébe vetett bizalmunkat, azt a bizalmat, hogy bennünk tevékenykedik, bennünk lakik, táplálja bennünk az apostoli buzgóságot, békét és örömet ajándékoz nekünk. Engedjünk, hogy vezessen! Legyünk imádkozó férfiak és nők, akik bátran tanúskodnak az evangélium mellett! Így legyünk az Istennel való egység és közösség eszközei a mai világban. Ámen.